

בס"ד י' אייר ה'תשע"ג
 הדלקת נרות - 18:53
 צאת השבת - 19:45
 רבנו תם - 20:34
 שעון קיץ לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 667
 @ סוף זמן "ברכת הלבנה" יום רביעי כל הלילה.
 @ ביום רביעי יד' אייר, "פסח שני", ל"א תחנון.
 @ ביום רביעי הילולת רבי מאיר בעל הנס זיע"א.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפ"ט'ד"ן: "יוהי דבר" (יחזקאל כ')

אחרי מות - קדושים

השבת כה' לעומר
 פרקי אבות - פרק ג'

מעייני הפרשה: אחרי מות:

- ← הוראות לכהן הגדול בהכנסו לקודש הקדושים.
- ← דיני יום הכיפורים.
- ← אסור שחיטת חוץ.
- ← איסור אכילת דם ומצוות כיסוי הדם.
- ← חזרה על דין האוכל נבלה וטריפה.
- ← אזהרה להתרחק מכל תועבות עבודה זרה.
- ← טהרת המשפחה.
- ← התרחקות מכל המעשים המגונים של תושבי ארץ כנען.

קדושים:

- ← הציווי להיות קדושים.
- ← הזכרת מצוות רבות שבין אדם לחבירו, ובין אדם למקום.
- ← האזהרה לשמוע בקול ה', כי אם לא כן ה' יגלה אותנו לחוץ-לארץ.
- ← ציווי על חובתנו להיות קדושים ושונים מאומות העולם.

ב"זאת יבא אהרן אל הקודש" (ט"ז ג')

במסורה: "בזאת יבא אהרן אל הקודש", "בזאת תבחנו". מובא בזוהר, שהכהן הגדול הנכנס ביום הכיפורים לפני ולפנים, אם הוא צדיק וישר אז נכנס בשלום ויוצא בשלום. ואם לאו, נפגע ומת ואחיו הכוהנים מושכים אותו בשלשלת שהייתה קשורה בו. עוד כתבו חז"ל: אם הכהן אירע לו איזה מקרה בכניסתו זה סימן רע לשולחנו. זהו שאמר: בזאת יבא אהרן אל הקודש - לפני ולפנים ביום הכיפורים שיהיה נקי וזך, ובזאת תבחנו - אתם שולחיו אם מעשיכם טובים או לא, וזה יתברר כשלא נפגע ויוצא בשלום.

"קדושים תהיו" (י"ט ב')

אומר הרב יוסף אטויל שמונא במדרש: אמרו ישראל לפני הקב"ה, אם תרצה שנהיה קדושים הסר ממנו מכת המוות. פירשו, כשתסיר גימטריא: של סמא"ל (131) שהוא מלאך המוות מתיבת ישראל (541) ישאר 410 בגימטריא קדוש. זהו שאמר הפסוק: והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמרו לו ואיזהו! כל הכתוב לחיים בירושלים. (ליקוטי פרחים)

"אשר יעשה אתם האדם וחי בהם"

"וחי בהם" - אומר הרבי מקוצ'ק - מצוות יש לקיים "אשר יעשה אתם האדם וחי" - בעודנו חי, צעיר ויצרנו עמו. כאשר מחכים עם קיום המצווה לעת זקנה, כאשר כבר תש כוחו של אדם, כאשר כבר אין כוח לחטוא, יוצאת גם המצווה עיפה.

"לא תלין פעולת שכיר... לא תקלל חרש ולפני עיוור לא תהן מכשול" (יט, יד).

כשהעשיר מלין שכרו של העני, עלול העני לקלוו ולעבור על "לא תקלל חרש", ואז נמצא העשיר עובר לא רק ב"לא תלין", אלא גם ב"לפני עיוור לא תתן מכשול". (בית יוסף)

הסיוו מכשול מדרך עמי!

אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

העלון טעון גניזה

במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

"בזאת יבא אהרן אל הקודש" (ט"ז ג')

האמצעים שבידי ישראל לבטל גזירות רעות הם: "צום", "קול" ו"ממון" (ניתושה ותפילה וצדקה, מעבירין את רוע הגזירה"). כל אחד מהם עולה למנין מאה שלושים (ושש)=136, ושלושתם ביחד עולים למנין ארבע מאות ושמונה (408) - כמנין "זאת". וזהו הרמז שבדבר "בזאת" - בשלושת הדברים הללו: "צום, קול, ממון", העולים למנין "זאת" - אפשר לבוא אל הקדש כדי לבטל גזירות...

"אחרי מות שני בני אהרן"

מדוע נגזר על בני אהרן למות דוקא ביום חנוכת המשכן? אלא שצער גדול היה לה' שגזר עליהם למות ביום זה. מרומז ע"י הגימטריה "שני" = 360 והמילה "צער" = 360.

"ואהבת לרעך כמוך א"ה" (יט, יח)

כאשר שני יהודים אוהבים זה את זה, נעשה שם הוי' מלא, כי פעמיים "אהבה" (13+13) עולה בגימטריה כ"ו (26), שזו הגימטריה של שם הוי'. על-ידי "ואהבת לרעך כמוך" מגיעים ל"יאני הוי'" - ששם הוי' יהיה במילואו. (רבי שאול-ידידיה טאוב ממודז'יץ)

"ושפך את דמו וכסהו בעפר"

אומר השד"ל, "וכסהו בעפר", כדי שלא יישאר דם, שכן לו נשאר דם על הקרקע, עשויים לטעות ולחשוב שדם אדם הוא, ועלולים גם לחשוב, שבארץ ישראל הקדושה, נשפך ח"ו דם נקי.

"ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכילה פאת שדך"

לקציר, ולקט קצירך לא תכילה" התורה חייבה את האדם להשאיר לקט שכחה ופאה לעני מפני שהעני הוא שפל רוח ומצפה בכליון עיניים לנתנינות אלה ומרומז: "שפול" = ר"ת שכחה פאה לקט.

"היכה תוכיח את עמיתך ולא תשא עוליו הטא..."

מצד אחד יש ציווי להוכיח את חברך כדי שאם עשה משהו לא כחוקי התורה, ולא הוכחת אותו, הרי שאתה מעין "שותף לפשע". אך מאידך גיסא, אדם צריך לדעת כיצד להוכיח, כי כשם שיש מצוה לומר דברים במקום שסופם להשמע, כן באותה מידה יש מצוה לא לומר דברים במקום שסופם לא להשמע. ואדם שאינו ראוי להוכיח או לא יודע להוכיח, עליו נאמר: "שב ואל תעשה עדיף" כי יכול לגרום לחילול השם גדול. וחכם עניו בראשו.

פינת הניבים והפתגמים

עשה לילות פְּיָמִים =

עבד יומם וְלַיְלָה, לא נח אף לָרְגַע.

דוגמה: עשיתי לילות פְּיָמִים בְּקְלִיטת העולים הַחֲדָשִׁים פְּעָרְב חַג הַפֶּסַח.

מקור: מן הספרות הַחֲדָשָׁה (מספרות ההשְׁפָלָה וְעַד פְּמִינָו).

"פסח שני"

יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן בית-המקדש הייתה זו הזדמנות נוספת להקריב קורבן פסח עבור אלו שלא יכלו לעשות זאת בפסח הראשון. בימינו, מציינים את היום באי-אמירת תחנון ונהגים לאכול בו מצות.

מה קרה בפסח שני?

בשנת 2449 לבריאת העולם, ציינו בני-ישראל את יום השנה הראשון לציאתם ממצרים בי"ד בניסן והקריבו את קורבן הפסח. על-פי הציווי האלוקי, רק אנשים הטהורים מטומאת מת יכלו להביא את הקורבן. קבוצת אנשים קטנה שהייתה טמאת-מת באו למשה ותלונה בפניהם: "אנחנו טמאים לגוש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קורבן ה' במועדו בתוך בני-ישראל?"

לאחר ששאל את פי האלוקים, מסר להם משה רבינו: שלושים יום לאחר חג הפסח יצויין חג הפסח השני. בי"ד באייר, אלו שהיו טמאים או בדרך רחוקה בפסח הראשון, יוכלו להקריב את קורבן הפסח כהלכתו.

מה עושים בפסח שני? כיום, כשביט המקדש לא עומד על מכונו, מציינים את יום י"ד באייר כיום שמחה ואין אומרים "תחנון".

אכילת מצה: נוהגים לאכול מצה ביום זה. אך שלא כמו בפסח הראשון, מותר לאכול חמץ במשך כל היום.

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

חינוך לקדושה ולצניעות

מסירת תודעת הטהרה על ידי הורים ומחנכים, החינוך ללימוד ולמעשה, נעשים על ידי דיבור בנושאי שמירה על קדושה וצניעות, סיפורים מגדולי ישראל בעיניים אלו, שמירה מגיל צעיר על מושגי קדושת עיניים - הן ברחוב והן בבית. ישנם סיטואציות כאלו ואחרות בחיי המשפחה, אשר יכולים להוות פרקים בחינוך לתודעת הטהרה, הקדושה והצניעות, ועלינו לנצלם היטב.

על ההורים לדעת כי כל צעד קטן בבית הוא צעד ענק בחוץ, וכל שמירה קטנה בבית, היא זו היוצרת את סביבת ההתפתחות והתנאים הנדרשים לחינוך לשמירה והקפדה בנושאים אלו !!! אם ניאלץ להמתין עד שהילד יתנסה לבדו וילמד לבדו, אנו מסתכנים בהכשלתו בשוגג או במזיד, לעיתים זה הופך לכישלונות סדרתיים - היוצרים בדרך כלל רגשי אשמה, בלבול, מבוכה, ותסכולים, שאחריתם נזק ברור ומוחשי. יש כמובן גם חלק גדול של "סור מרע" בעניין זה, ואין צורך להכביר במילים אודותיו. כי אין ספק, שילד הרואה ש"לגדולים" מותר לקרוא או לראות דברים שאסור לקטנים, קולט מיד, שברגע שתייהי לו האפשרות - גם לו יהי מותר כל זה, והוא לא ילאה מלחפש את האפשרות הזו ולהגיע אליה.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה
גבריאל ומיכאל כהן הי"ו
שתמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף שליט"א** לרפואת והצלחת כל ילדיהם ונכדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות ובפרנסה טובה, וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם. ולהבדיל לעניי **חיים כהן** בן משיה ז"ל

פרכה והצלחה
לאבי יהזן הכ"ל
על כל הסיוע והעזרה לזיכוי הרבים. שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה והצלחה בלימודים לילדיהם וזיכוי לשנים רבות טובות ונעימות.

פרכה נחמת
שיעור מרתק בהלכות שבת עם הרה"ג **אופיר מלכה שליט"א** (חתנו של הרב אלבז) יתקיים ביום רביעי (פעם בשבועיים) בבית הכנסת "אור דוד" בשעה 19:00 **כל הציבור מוזמן**

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יגל" משדר בלויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של מרן הרה"ג **עובדיה יוסף שליט"א** בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה **21:30**
השיעור יוקרן על גבי **מסך ענק** בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות "מאפיית בית הלחם"

פרכה והצלחה
מיכאל והנה יוספי
שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה וברכה בכל משלח ידיהם ויתגשמו כל משאלות ליבם לטובה. שירו מכל יוצאי חלציהם.

פרכה נחמת
תפילת ערבית מאוחרת
מתקיימת כל ערב בשעה **23:15** בביה"כ "תפארת ישראל" ע"ש רשב"י רח"ה היסמין פינת החבצלת יבנה **שיעור מוקדם יתקיים בשעה 21:00** בהלכות ופרשת השבוע.

למשפחת **ג'רפי היקרה**. צוות העלון "אברהם יגל" משתתף בצערכם במות הישר והענו **חיים גרפי** בן אברהם ז"ל שנפטר השבוע ו' אייר תשע"ג נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תדעו עוד צער.

לע"נ הישר והענו **חיים יאיר נסימי ז"ל** בן ישעיה ודליה שיחיו נפטר יז' באייר תשנ"ה

לע"נ החסיד והצנוע **חיים כהן** בן נשיה ז"ל נפטר ד' באייר. שימליץ טוב בעד משפחתו יום ראשון פקידת שנתו

בריאות והצלחה איתנה:
שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם הי"ו ציון נאמן בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם אהרוני בן שרה הי"ו מרדכי יעקובי בן ציפורה הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו גולשן באבאי בת מרים מנבי"ת מרדכי עמרני בן ברקה הי"ו לחולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת:

שרה אליאס בת מרגלית ז"ל ענת ג'רפי ז"ל בת יהודית שתחיה ג'ווהר קמרי בת טאוס ויצחק ז"ל שהי דוידזדה בת פרי ז"ל נורית דוידזדה בת שהי ז"ל שמעה עוקבי בת מורי חיים דנין ז"ל גמילה ברנס בת ברקנה ושמעון ז"ל

משה מוסאי בן זליכה ואברהם ז"ל יעקב עמרני בן ברקה וששון ז"ל שמעון שלומי ז"ל בן מרים שתחיה חיים נאמן בן מאלק ואהרון ז"ל ברוך גלעד בן מוכתרם ואליהו ז"ל דוד יעקובי בן נאזי ומשיח ז"ל שרלי שלום אליהו מטודי בן מרסל ז"ל

לע"נ **מרדכי לארי ז"ל** בן שלמה ושרה הי"ו נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ **בכאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

מידת הענווה

כפי שנהגנו בשנים האחרונות, לפי הוראת מרן רבינו עובדיה יוסף שליט”א, אנו מכניסים מעט מעניני מוסר הנזכרים בפרקי אבות, וכפי שנהגו בתפוצות ישראל, שבימי הספירה דורשין מעניני פרקי אבות, בכדי לחזק את הבריות בהנהגות שבין אדם לחבירו, שהרי תלמידי רבי עקיבא לא מתו אלא מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. ישמע החכם ויוסיף לקח.

שנינו בפרקי אבות, משה קיבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע. ולכאורה, היה נכון יותר לומר, משה קיבל תורה ”מאת ה’”, שהרי לא הר סיני נתן למשה את התורה. וביאר מרן רבינו הגדול שליט”א, כי יש להסביר את הענין על פי מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש, שהמלאכים הממונים על אלה ההרים, רצו מאד שהתורה תינתן על ההר שבאחריותם. ויש בזה עוד פירושים שונים, תבור בא מבית אלים, וכרמל בא מאספמיא. אמר להם הקדוש ברוך הוא, ”למה תרצדון הרים וגבנונים ההר חמד אלהים לשבתו אף ה’ ישכון לנצח”. כלומר, למה תעשו דין עם הר סיני, והרי כולכם בעלי מומים (”גבנונים”) לעומת הר סיני. כלומר, קורא הקדוש ברוך הוא לכל ההרים הגאים, בעלי מומים. וסיני שאינו גאה, אלא עניו, שהוא נמוך מכל ההרים, נחשב שאינו בעל מום לעומתם. ומכאן אמר רב אשי, כל המתיהר, הרי הוא בעל מום.

ולפי זה יש ליישב את שאלתינו, במה שאמר התנא ”משה קיבל תורה מסיני”, כי הכוונה בזה, שכשם שהר סיני זכה שעליו תנתן התורה מחמת ענותנותו ושפלותו, מזה הטעם זכה גם כן משה רבינו עליו השלום לקבל את התורה, כיון שהיה עניו מאד. וכמו שהעיד עליו השם יתברך, ”והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה”. ואמרו במדרש, מה תלמוד לומר ”מכל האדם”, אלא שהיה עניו מאד ואינו מתגאה במדה מן המדות שבני אדם מתגאים בה, כגון החכמה והנבואה והמלכות, ואף על פי שהיו בו כל המדות הללו, היה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. ולכן כשאמר משה להקדוש ברוך הוא ”מי אנכי כי אלך אל פרעה”, אמר לו הקדוש ברוך, זה לך האות, בגלל שאתה ממעט את עצמך, אני שולח אותך ולא את איש אחר.

והנה במה שקרא השם יתברך לבעל גאוה בעל מום, מה שאין כן בעלי המדות אחרות, יש להסביר קצת, כי בעלי רוב המדות הרעות, אינם בעלי חסרון גדול כבעל הגאוה, שהרי מי שהוא כעסן, בנקל יוכל לדעת לכל הפחות את חסרונו שהוא כועס מהר. וכן מי שהוא קמצן, בתוך זמן לא רב, יבחין כי קשה לו לתת מממונו יותר משאר חבריו, וידע שיש בו ממדה זו של הקמצנות, מה שאינו כן בעל הגאוה, שיוכל אדם להיות גאה כל ימיו, ולעולם לא יבחין במדה מגונה זו הנמצאת בו. ולכן כל אדם חייב לשים לב על עצמו, שלא יתדרדר למדה מושחתת זו של הגאוה, שאין הקדוש ברוך יכול לסבול את מי שהוא גאה, כמו שנאמר ”תועבת ה’ כל גבה לב”, אבל מי שהוא עניו, הוא חביב מאד לפני ה’, שבזכות מדה זו זכה משה לקבל את התורה שהעמידה את אומותינו כאומה.

”מכל מלמד” השכלתי...”

”תָּבֵל” או ”תָּבֵל”, מה ההבדל?

יש מילת ”תָּבֵל” שבפרשה = שפירושה תועבת משכבי אישה עם בהמה. ויש מילת ”תָּבֵל” = שפירושה עולם. הניקוד שונה (אחד בסגול והשני בצירי) וגם הטעם שונה (האחד מלרע והשני מלעיל). ואם אדם לא מבחין ביניהם הרי שבקבלת שבת יישמע כאילו אומר: ”ישפוט תבל בצדק” שאם אמר במלעיל (הטעם על האות ת) יישמע שמתכוון לתועבת אישה עם בהמה... וכאן הכוונה = עולם...

כל פעם שכתוב ”שבתותי” = חסר אות ו, למה?

”איש אמו וְאָבִיו תִּירָאוּ, וְאֶת-שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ.” כל שִׁבְתֵּי שבתורה - חסרות אות ו. מדוע? שכל מי שמקבל עול השבת - מעבירין ממנו טרחות ששת ימי בראשית. (מדרש חסרות ויתרות). נמצא שש פעמים מילה זו בתנ”ך: א. ”וְאֶתְּהָ דָּבַר אֱלֹ-הֵינוּ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר, אֲךְ אֶת-שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ: כִּי אוֹת הוּא בְּיָנֵינוּ וּבְיָיִכֶם, לְדַרְתֵּיכֶם לְדַעַת, כִּי אֲנִי ה’ מְקַדְּשְׁכֶם.” (שמות לא). ב. איש אמו וְאָבִיו תִּירָאוּ, וְאֶת-שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ, אֲנִי, ה’ אֱלֹהֵיכֶם. (ויקרא יט ג). ג. אֶת שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ, וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ, אֲנִי, ה’ (ויקרא יט ל). ד. אֶת שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ, וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ, אֲנִי, ה’ (ויקרא כו ב). ה. וַיִּמְרוּ-בִי בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, בְּחֻקֹּתַי לֹא-הָלְכוּ וְאֶת-מִשְׁפָּטַי מֵאִסּוּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאֱדָם וְחֵי בָהֶם, וְאֶת שִׁבְתֵּי, חָלְלוּ מֵאֵד; וְאָמַר לְשַׁפְּךְ חֻמְתֵּי עֲלֵיהֶם, בְּמִדְבָּר לְכֻלֹּתָם. (יחזקאל כ, יג). ו. קַדְּשֵׁי, בְּזֵית; וְאֶת שִׁבְתֵּי, חָלְלָת. (יחזקאל כב, ח). הנה 6 פעמים המילה שִׁבְתֵּי בתנ”ך. כמניין וי האות החסרה.

רפואה אלטרנטיבית שמירה על צריכת מלח נאותה

צריכה גבוהה של נתרן (מלח), גורמת ליתר לחץ דם, והדבר מגביר את הסיכון לחלות בשבץ מוחי, וכן את הסיכון ללקות במחלות לב וכלי דם, אי ספיקת כליות ועוד. בקניית מצרכים קיראו את תוויות המזון ובחרו מוצרים בעלי תכולה נמוכה יותר של נתרן, למשל דגני בוקר, גבינות או לחמים. כמויות הנתרן נמצאות בטבלת הסימון התזונתי. המעיטו בצריכת מוצרי מזון המכילים כמויות גבוהות של נתרן, כמו למשל נקניקים ומוצרי בשר ודגים מעובדים ומעושנים, זיתים וחמוצים, חטיפים, פיצוחים, גבינות מלוחות, סוגים שונים של קרקרים, אבקות מרק ואבקות תיבול, רטבים מוכנים (כמו רוטב סויה, מיונז, חרדל, ממרח פסטו וקטשופ), ארוחות מוכנות (כמו אטריות/אורז להכנה מהירה וארוחות מוכנות קפואות) וכן ירקות משומרים. מומלץ לאכול ירקות ופירות טריים.

" ואבותינו סיפרו לנו "

זולת חרדים לתיאבון

גברת מרסלה אלפרוביץ לא היתה אשה קלה. קלה? קשה כמו ברזל, ולשונה חדה כתער, אשר העבירה זמן רב מחייה בלעסוק ולקשקש וללהג עד כמה החרדים הם פרוזיטים, כפויי-טובה, משתמטים ועוד כל מיני תארים שהנפש היפה סולדת מהם. במילים אחרות, אם זה לא היה בניגוד לחוקי המדינה, אין ספק שהאלפרוביץ היתה זולת לתיאבון כמה חרדים בתוך באגט לארוחת בוקר, ועוד כמה חרדים אפויים בחרדל לארוחת צהרים, ומקנחת בגלידוס חרדוס צבעונית לעת לילה. הו, הו, היא כל כך נהנתה והתענגה על שנת החרדים שלה, עד שמרבית מכתביה למערכות העיתונים עסקו בסכנה החרדית, באיום שהם מהווים על המדינה, על החברה, על ההשכלה, על הצבא. גם בתוכניות הרדיו הכירו אותה היטב, וגם אם הנושא הרדיופוני המדובר היה נניח הפלישה הרוסית לגאורגיה, בדיוק אחרי 15 שניות של מונוטולוג, היא כבר היתה פולשת לסוגיה החרדית כמוימנת ומשומנת, ומסבירה לכל אוזן שרצתה לשמוע, כי פוטינ הרוסי פלש לגאורגיה בגלל ההפגנות בכיכר השבת, והסחטנות של הח"כים החרדים לקבל העלאה בקצבאות הילדים, וכמובן, משום שהם מפריעים לקיומם של חפירות ארכיאולוגיות לקידום המדע בארצנו.

בינינו לבין עצמנו, כולנו יהודים מאמינים בני מאמינים ואנו יודעים הדק היטב, שכל הנעשה והמתרחש בעולם, איננו מתגלגל אלא בשביל ישראל. החל מרעידות אדמה, גלי צונאמי, סופות טורנדו, וכלה במלחמות. הכל נובע מן הרוחניות שלנו, החסדים שלנו ואהבת ישראל שבנו. אחרנו טובים, העולם טוב אתנו. רעים? אז להיפך. אלא שמרסלה אלפרוביץ, האמינה שהחרדים אשמים בכל. אבל לא משום ההנהגה האלוקית, אלא משום שהיא פשוט תיעבה אותם תיעוב שורשי, בסיסי, ומתוקף שנאתה אליהם, היא החליטה שהם שורש פורה ראש ולענה.

בנותיה של מרסלה מודעתנו, לא מצאו עצמן שותפות למסע ההסתה של אימן, היו קורצות זו לזו: "אין מה לעשות, זו אמא שלנו, נאהב אותה כפי שהיא, עד שיעבור לה השיגעון הזה עם הגיל, או עם הניסיון, או... העיקר שיעבור".

בוקר אחד מתעוררת הגברת מרסלה בשש בבוקר משנתה, מעיפה מבט לעבר חלון חדר השינה הפתוח, ולתדהמתה, בבניין הסמוך, לא פחות ולא יותר, היא מגלה שלושה או ארבעה חרדים הניצבים במרפסת הדירה. סמוך להם עומד טיפוס ממושקף ומקריח שעל פי מבטו הרציני הוא נראה כמו מהנדס או אדריכל, והוא מודד קירות ורצפות.

"הופה, נדמה לי שהם באים להתנחל מול האף שלי", הרהרה מרסלה, "עכשיו אני מתחילה להרגיש בחזית. ליבי אומר לי שבקרוב תפתח כאן מלחמה, אבל מה בדיוק הם הולכים לעשות כאן?". כן ליבה ניבא לה רעות (לשיטתה, כמובן) ואכן היה לה על מה לסמוך. בירור קצר של בוקר מול מזכירות העיריה, העלה את הממצא המרעיש הבא: תלמידי תלמוד התורה "ארבעה טורים" אמורים לשכון אחר כבוד, בבניין השכן של האלפרוביציים, לא פחות ולא יותר. מהנדסי העיריה גילו שהמבנה הישן של הת"ת נמצא בסכנת קריסה, ומנהלי הת"ת השכירו בזריזות מבנה בן שש דירות ופתחו במבצע בנייה הנדסי זריז, כדי להפכו לבניין כיתות ראוי לשמו, עד שיבנה ת"ת חדש בע"ה.

הרב נח שאולזון מנהל הת"ת יצא למסע התרמה בחו"ל וחזר משם עם סכום נאה לשכירת המבנה ולשיפוצו, הוא היה הרוח החיה יחד עם האדריכל, כדי לתכנן ולזרז את הלך הכנת המבנה וחצרו לקליטה של 120 התשב"ר. חלפו חודשיים.

עיניה של מרסלה אלפרוביץ חשכו, השם ישמור, מרוב כעס ותדהמה. שנת הלימודים נפתחה והנה יורדים מן האוטובוסים ילדי חמד עם פאות וציציות, מצחקקים ושובבים, קופצים ומדלגים, ו-10 דקות אחר כך היא שומעת "מודה אני לפניך..." ואחר כך "אז ישיר משה" בניגון מונוטוני, ואחר כך במלוא גרון "שמע ישראל".

היה זה יום של גהנום. אלפרוביץ רתחה מזעם, והרגישה כאילו העולם התמוטט עליה, הדבר שהיא הכי הכי לא סובלת נכנס לה כמו אגרוף בפרצוף ללא משוא פנים.

במשך 10 ימים היא התאפקה וסבלה בשקט יחסית את "הפלישה" החרדית לבניין השכן, עד שבוקר אחד היא הבחינה ברב נח שאולזון, מנהל הת"ת, ניצב בשער ומלסוף את תלמידיו, מזרזם להיכנס לכיתה ואומר להם "ייה רצון שגם אתם תקימו תלמודי תורה, בכל אתר ואתר".

האלפרוביץ היתה נסערת. המנהל החפוף הזה, מנחך את תלמידיו להקים בתי"ס שכאלה בכל הארץ! הוא מסתער על המדינה, השם ישמור. היא ירדה בזריזות במדרגות, ניצבה בסמוך לשער הת"ת ופצחה לה בנאום מרושע שיש בו את כל סממני הטינה שלה. "אתם פרוזיטים, אוכלי חינם, שונאי המדינה, אתם נבערים מדעת, מגדלים ילדים לטיפשות..."

למה להאריך, 30-40 שנות שנת חרדים גלשו מלשונה לעבר פניו הנדהמות של הרב שאולזון, שלא היה מוכן לזה. לאחר דקות התעשת הרב שאולזון, ובעוד מרסלה סובבת לאחור כדי לשוב לביתה הוא קרא לעברה: "גברתי, אני מודה לך על הברכות, רק תרשי לי בבקשה לשאול אותך רק שתי שאלות..."

האלפרוביץ היפנתה ראשה ואמרה "קוראים לי מרסלה אלפרוביץ ואני מוכנה לשמוע את השאלות השטותיות שלך". הילדים נבלעו בכיתות ועל רקע קולות התפילה שאל הרב שאולזון את השאלה הראשונה: "גברת מרסלה, נניח שאת נוסעת במכונית באישון לילה. בשתיים לפנות בוקר בכביש החשך שבין אופקים לנתיבות. פתאום פנצ'ר. את עוצרת בצד, רועדת מפחד, נבוכה, מבוהלת, מעולם לא החלפת גלגל לפתע עוצרת מכונית שחורה לפני מכוניתך. מי היית רוצה שיצא מהמכונית, איש מגודל שיער, עם קוקו וכתובת קעקע על הידיים, או אני, נח שאולזון עם פאות כיפה וציצית, ותעני לי בכנות?". הופה, לשאלה הזו היא לא התכוננה.

המרסלוביץ - סליחה, האלפרוביץ. "אני מחכה לתשובה", לחץ הרב שאולזון, "אני או הכתובת קעקע, את מי את מעדיפה באישון לילה עם הפנצ'ר? וכולי אוזן..." "אותך", הפטירה המרסלה בקוצר רוח.

"עוד שאלה ברשותך. נניח שאת הולכת בלילה ברחוב שומם ואפלולי בעיר, ולפתע את מבחינה בארנק על הרצפה. את מרימה אותו, והינה בארנק עשרות אלפי דולרים, שאיבד יהודי מסוים. את כמובן מתכוונת לעשות השבת אבדה, כי את אישה הגונה. לפתע מגיח מפינת הרחוב, בן-אדם. מי היית רוצה שינע לעברך וילווה אותך להשיב את האבדה, טיפוס עם קרחת לבוש גופיה עם שני עגולים באף וכתובת קעקע על הרגל, או אני נח שאולזון? ושוב תעני לי בכנות..."

אני או הקעקוע?". מרסלה אלפרוביץ איבדה קצת את שיווי משקלה, אבל לא היתה לה ברירה, הרב שאולזון לחץ והיא השיבה במלוא הכנות: "אותה, שאולזון".

"ברוכה הבאה, גב' מרסלה אלפרוביץ, לקהילת הקודש היקרה של עם ישראל, המנחך במשך דורות ילדי חמד שיהיו בעלי מידות טובות, ביישנים, רחמנים וגומלי חסדים, המיטיבים לזולת במאור פנים ומתוך הקניית תחושה נעימה לכל מי שנמצא סביבם. צר לי לומר, גברת אלפרוביץ, אבל הכנות והישרות שלך ראויים לשבח, ומאידך, אשרי שזכיתי לפגוש אישה מאמינה כמוך, שיודעת בעומק ליבה שתורת ישראל מתקנת מידותיו של אדם, ובונה ממנו יהודי הקרוי להיקרא אדם כשר שטוב ושנעים לשהות במחיצתו, ולא לפחד שמא ישדוד אותו. אני אהיה המאושר באדם ללוותך עד להשבת הארנק האבוד ויהיה לי לכבוד להחליף גלגל במכוניתך. בוקר טוב". הרב שאולזון פנה למשרדו.

הגברת אלפרוביץ ניצבה על עומדה עוד שתיים או שלוש דקות די המומה... והאזינה בקשב רב ל"שמע ישראל" מפיחן של התשב"ר, והפעם - משום מה - המנגינה התינוקית הזו, מאוד מאוד ערבה לאוזניה. אתם מבינים?

(קובי לוי, "העתונאי")